

mar sig tortyren. Redan för öfver 30 år sedan framställdes till Svenska Riksdagen yrkande om upphäfvande af berörda Kongl. Bref och den praxis, som i detsamma anser sig hafva sitt berättigande. Svenska Lagkomitéén i sin kriminalprocess ogillar all slags tortyr och allt "insättande på bekännelse", emot hvilket äfven allmänna meningen i landet och rättslärde hos oss hafva uppträdt. Är vår lags bevisningstheori oriktig eller ofullständig, må man då förändra eller förbättra densamma, men må man icke vidare såsom förvunne brottslingar behandla dem, hvilka enligt samma teori icke äro om brott öfverbeviste, ty är teorien för vår bevisning riktig, måste man antaga att den, som icke är öfverbevist, kan vara oskyldig, och bättre är att *någre* skyldige gå straffrie, än att *en* oskyldig straffas.

I följd häraf får jag föreslå,

att Riksdagen måtte för dess del besluta upphäfvandet af Kongl. Brefvet den 22 Mars 1803 i de delar samma Kongl. Bref ännu kan anses vara gällande.

Stockholm den 25 Jan. 1868.

J. A. Bovin.

N:o 262.

Af Herr J. A. Bovin: Om upphäfvande af sista mom. i 17 Kap. 37 § Rättegångsbalken.

På grund hufvudsakligen af de skäl, hvilka blifvit anförda uti en af mig förut denna dag afgifven motion angående upphäfvande af Kongl. Brefvet den 22 Mars 1803, får jag föreslå,

att Riksdagen måtte för dess del besluta, att sista momentet i 17 Kap. 37 § Rättegångsbalken, hvilket moment har följande lydelse: "*I grofva brottmål må domaren försöka*

med svårare fängelse, att få sanningen i ljuset, der bindande liknelser och omständigheter finnas emot den, som anklagad är: förfare dock dermed varsamligen“, upphört att vara gällande.

Stockholm den 25 Januari 1868.

J. A. Bovin.

N:o 263.

Af Herr **J. A. Bovin**: Om anslag för Norra stambanans fortsättande från Upsala i riktning mot Sala och vidare derifrån till någon punkt på Gefle—Dala-banan.

Vid riksdagarne åren 1862—1863 samt 1865—1866 hafva tvänne Riksstånd för deras del anslagit medel till den Norra stambanans fortsättande från Upsala till Sala och vidare i nordlig riktning, ehuru till följd af utgången vid omröstningen i förstärkt Stats-Utskott, der de äskade beloppen med några få rösters öfvervigt blifvit afslagna, frågan vid nämnde riksdagar förfallit. Sedan dess hafva Gefleborgs och Wester-Norrlands läns landsting, Stadsfullmäktige i Sala, Östersund och Luleå samt en stor del af landskommunerna i östra Westmanland till Kongl. Maj:t ingått med underdånig ansökning om beredande af statsanslag för ifrågavarande stambanas fortsättande i här ofvan angifna riktning. Med afseende på den för närvarande rådande mindre goda penningställningen i landet har jag trott, att vid denna Riksdag af enskilde motionärer några förslag icke skulle väckas om anslag i och för jernvägsbyggnader, men då sådant redan skett och en motion synes afse att afleda Norra stambanan från den här ofvan angifna riktningen, hvilken med afseende på sträckningen af den redan färdigbyggda delen af samma bana och ur statsekonomisk synpunkt måste anses vara den fördelaktigaste, och den som kan tillgodose trafiken på det vidsträcktaste området, får jag föreslå,